MEDALION

Mihail Grămescu

ZBORUL

Fluturi moi, de-ntuneric, se plimbă pe faţă, sărută pe mîini şi pe gură cu-atingeri înstelate şi umede. E o mare de zbor spre înalt întru care ne putem rătăci mai uşor ca oricînd. Ne întoarcem din zi către horbotul de la hotarele vieţii: fluturi se preumblă pe straie desenînd un motiv mai floral şi abstract. Ne-mbăiem într-un limbus de planete celeste. Îmbătaţi de esenţa de zbor dezinvolt şi urcăm: soli din noapte către ghizdu-existenţei: mesageri din oglinzi tremurînd, din adînc.

Tot mai multe semnale de noapte ’ntretaie năluca evoluţiei către, însă nimeni nu se poate abate din motivul floral mai prejos, mai presus.

Cimitir de balauri suavi, impalpabili, monade ’mpietrite in cochilii de timp, eşuarăm pe-un ţarm, pe o plajă ce duce spre limanul Ţelului Fericit.

Însă cînd vom ieşi dintre unde la aer, cînd vom scoate deasupra trăgîndu-ne-n sus: întîi mîna, şi capul, şi bustul, şi trunchiul, şi sufletul însuşi, încă ud, picurînd; cînd vom fi întru totul Dincolo, cînd din fluturi spre cer, cînd din zbor spre înalt ne-om fi smuls,

lăsînd goale crisalidele alături, vom rosti zborul-cînt ca fiinţe de-Adînc.

Însă cînd, din Înalt ne-om întoarce, Icari, poposind penserat atingînd ghizdul nopţii, fluturi blînzi aripi-pleoape vor bate pe ochi, deschizînd poarta somnului lumii de Dincolo; doar atunci, pătrunzînd în cristalul invers întru care Lumina-n culori se desface: vom fi scufundare-n Adînc plutind iar duşi de-un Happy spre o mare de aripi obscure: coborînd din înalt, mesageri poposind în cădere’ntre o Vale de Plîngeri înfrînte.

— Pendulare pulsînd din Adînc spre Înalt, din Înalt spre Adînc, definind nonfinitul printr-o poartă-de-timp, printr-un spaţiu tunel, pe sub bolte de flori, printre fluturi-parfum, morganînd pe un fond de-ntuneric şi vag, cînd străfulgeră, numai prin ploaie.

UCIGAŞUL DE FLUTURI

Îmbrăcat într-un combinezon negru, cu arma spînzurîndu-i pe după umăr cu ţeava fumigenă în spate, intra în curte, cu un aer nepăsător. Ucigaşul de Fluturi. Are ţinută sportivă şi figura aspră. Nu fumează, nu bea, rumegă chewing-gum şi priveşte apatic spre femeia ce completează formularele. După ce îşi încearcă arma, îşi îndeasă pe ochi masca şi porneşte cu paşi mari peste bulgării negri. Scuipă guma în lături şi striveşte sub tălpile bocancilor aripile palpitînd încă. Arma îi fumegă pe umăr, şi fluturi învinşi se scutură din nori: mii, milioane, miliarde poate, desfrunzindu-se înfrînţi în risipirile multicolore de curcubee de polen de aripi amare, în vreme ce eroul îşi poartă bocancii atletic peste victimele holocaustului, neînduioşat nici de plînsul culorii perfide, nici de dramaticul declin neputincios al elanului de zbor în pulberea tirană, nici de (în-)frîngerea palidă a luminii din înalt. Ucigaşul zdrobeşte nemilos generaţiile zborului, cînd arma-i fumegă pe umăr, criminală. Încă o clipă, şi marea

de zbor s-a năruit în covor viu sub paşii grei, şi Ucigaşul de Fluturi se poate întoarce la clădirea albă, la femeia contabilizînd moartea, pentru a primi semnătură pe actul care confirmă lipsitul de glorie măcel de zbor, pe care îşi încasează solda. Trecînd prin curte, un fluture mare cît o batista i se aşează ca aruncat de vînt pe umăr, şi Ucigaşul îl apuca delicat intre degetele înmănuşate în piele atacată albicios de fumul morţii, şi petala de vis se prăbuşeşte otrăvită de mîna îmbibată de ură. Zbor şi crimă, Icar şi eşec. Ucigaşul, dezavuat, va strivi cu călcîiul Copilul înaltului apus, şi drumul îi va fi aşternut înainte şi înapoi de covorul triumfal de aripi pîlpîind, peste care el, impasibil şi crud, îşi poartă gloria fără glorie ca pe nimic mai firesc, zdrobind, colţuros, greoi, mascat, cu arma pe umăr fumegînd continuu spre a răspunde prompt solicitărilor de pretutindeni. Oricine va forma numărul desemnat de biroul de informaţii sub numele conspirativ „Deparazitare” va primi în timp operativ vizita unei dube discrete ce-l va lăsa la poartă, în combinezonul lui negru, mascat, cu arma la umăr, pe Ucigaşul de Fluturi.

TRANSHUMANŢA

În fiecare zi, şobolanul îşi face apariţia, conform ritualului, la aceeaşi oră. În urma botului lung, în colţul încăperii se materializează dincolo de zid fiinţa de fum, aşteptînd efuzia de sentiment a omului, care să îi dea elanul să străbată spaţiul pustiu. Cu timpul s-a înrădăcinat puternic la amîndoi reflexul să se adune împrejurul raţiei, tabiet condiţionîndu-le salivaţia şi secreţiile gastrice cu o promptitudine de-a dreptul pavloviană.

În contact continuu cu omul, şobolanul a început a se umaniza simţitor urmînd un straniu mimetism la sfîrşitul căruia nu se mai teme să iasă din umbra pereţilor la larg. Şi-a manifestat activităţile superioare cerebrale prin acomodări subtile: nu mai mănîncă decît din mînă, luat în braţe; se lasă mîngîiat între urechile străvezii şi rotunde şi chiar tras delicat şi blînd de coada lungă şi chealǎ; doarme în pat, cuibărindu-se la picioarele celui de care nu se mai teme. Prin sincretism imitator, s-a contaminat de sforăit, de strănutat şi de tuse, spre amuzamentul celuilalt. În schimb, prin compensaţie, omul a fost prada unui proces de dezumanizare cauzat de deprivare: se surprindea ferindu-se lîngă perete, cu gesturi repezi, din calea animalului; se scărpina cu dinţii pe burtă şi pe pulpe şi cu laba de la picior după ceafă, căpătînd o mobilitate ieşită din comun; după rarele escapade ale rozătoarei, se miroseau în bot, deducîndu-şi aventurile din diversele damfuri pe care le răspîndeau: de gunoaie, de closete, de paie şi aşa mai departe; începuse să doarmă ghemuit pe burtă; iar în momentele de dezolare emitea sunete subţiri ce răsunau în încăperea golaşă ca un chiţăit jalnic.

Şi-au tot împrumutat trăsături de caracter străine de condiţia firească a fiecăruia, pînă cînd şobolanul a fost reperat cotrobăind la popotă, netemător de fetele care l-au pocnit cu ciocanul de bătut friptura, pricinuindu-şi atîta silă că nu a mai putut mînca nici una în ziua respectivă, iar omul, care la cîteva zile mai tîrziu, a putut părăsi involuntara detenţie, a reapărut „în lume” alarmant de schimbat, căci toţi îl ştiau din fire deschis şi vesel, iubitor de societate, pe cînd lacum se fofila cu iuţeală pe lîngă pereţi, ur-

suz, mizantrop, veşnic în agitaţie după locuri întunecate în care să se pitească, fiindcă doar în întuneric şi singurătate se simţea în siguranţă. Cei care îl surprindeau erau cutremuraţi de scheunatul subţire pe care îl emitea, zorit să-şi ferească înnebunit privirea de căutătura lor. Ca să nu întîlnească ochii celor din jur. fiindcă oamenii obişnuiesc să se privească unii pe alţii drept în lumina ochilor, îşi roteşte în toate părţile ochii negri şi mici, ca nişte mărgeluţe, îndobitociţi de o căutătură dementă de jivină.